

բուն մէջ այս գոյօյն հաղորդել իշխա-
նութեան անհրժեշտութիւն պիտի լի-
նէր, ուստի իբր տասն օր ետքն՝ երբ
քիչ քան գտաւ ինքզինքն՝ մեծաւ զգու-
շութեամբ հաղորդուեցաւ։

—Թէ չառ գէշ գծուած պատկեր մը
էր, թէ զիտմամբ ծածկած էր զայն, թ
այդպէս ողորմելի նկար մը չէր կրնա
ցուցնել ինձ, թէ պէտք չէր որ տեսնէ

Մայրը խոր հառաչ մը արձակեց՝
— Աւա՛ղ, ըստէ, պէտք է բաժնուիլ։
— Դեռ կանուխ չէ՞։
— Քիչ մը ստուն ալ վար կը դնէի զձեզ,

Յանկարժ, մարդ մը գլուխը կառքէ
դուռն երկնցուց։
— Կառապան, կեցի՛ր պօռաց։

—Պա՛հ, մէկ անգամով ի՞նչ է՛լ լըլայ,

մարձակեցաւ։
— Կրնայ ըլլալ որ տիրուհիս շուրս ե
նէ, ըսաւ։

—Նախ համը նայինք, ըստէ ։

(Եղբորս հետ)

